

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ
ФАКУЛТЕТА ПОЛИТИЧКИХ НАУКА

На основу члана 63. став 1, члана 64. став 5. и 7. и члана 65. став 1. Закона о високом образовању ("Службени гласник РС", бр. 76/05, 100/07-аутентично тумачење, 97/08, 44/10, 93/12, 89/13, 99/14. и 45/15-аутентично тумачење.), члана 4. и 11. Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду ("Гласник Универзитета у Београду", бр. 142 од 16.06. 2008.г, бр.150. од 17.06.2009.г. и бр. 160. од 13.04.2011. године) и члана 108. став 1. Статута Универзитета у Београду-Факултета политичких наука са изменама и допунама, Изборно веће Факултета политичких наука, на 2. седници одржаној 8. јула 2016. године формирало је Комисију за припрему Извештаја о пријављеним кандидатима за избор доцента, односно ванредног професора за ужу научну област **Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука**, у саставу: **др Илија Вујачић**, редовни професор Факултета политичких наука Универзитета у Београду, **др Драгица Вујадиновић**, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, **др Ђорђе Павићевић**, ванредни професор Факултета политичких наука Универзитета у Београду. Комисија је прегледала конкурсни материјал и у складу са Законом о Универзитету и Статутом Факултета политичких наука подноси:

ИЗВЕШТАЈ

На оглас објављен у публикацији Националне службе за запошљавање *Послови* од 14. септембра 2016. године, пријавило се двоје кандидата: др Мерил Грегориан и др Марко Симендић.

др Мерил Грегориан

Др Мерил Грегориан је уз пријаву на конкурс доставила очитану личну карту, биографију и списак публикација, фотокопију извода из матичне књиге

рођених, фотокопију уверења о држављанству, уверење Министарства унутрашњих послова да није осуђивана и да против ње није покренут кривични поступак, фотокопију дипломе завршених основних студија на групи Арапски језик и књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, фотокопију уверења о завршеним специјалистичким академским студијама на студијском програму Политиколошке студије религије на Факултету политичких наука и фотокопију уверења о испуњеним условима за стицање научног степена доктора наука из области политичких наука на Факултету политичких наука, одштампан мејл у оквиру кога је приказан списак књига евидентираних на систему Кобис и радове.

1. Биографски подаци

Др Мерил Грегориан рођена је 12. октобра 1968. године у Сремској Митровици. Дипломирала је на групи за Арапски језик и књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду 2008. године и стекла звање дипломираног филолога арапског језика и књижевности. Завршила је специјалистичке академске студије на студијском програму Политиколошке студије религије 2011. године на Факултету политичких наука одбраном рада *Вахабизам као интерпретација ислама* и одбранила докторат из области политичких наука на истом факултету 17. маја 2016. године, под насловом *Улога правосудног система Републике Србије у борби против корупције*.

Кандидаткиња је у биографији навела да је радила у кол центру за маркетинг производа компаније *Аурора*, у агенцији за промет некретнина, као сарадник у продаји животног осигурања *Генерали осигурања*, те да је била на пракси у државним правосудним институцијама током припреме доктората (од 2012. до 2015. године). Израдила је 2008. и 2009. године више пројеката за Европски центар за мир и развој у Београду и за државну агенцију о оснивању културног центра у Београду. Др Грегориан је такође радила на лектури и коректури за културно-филозофски часопис *Нур*, учествовала у припремању енциклопедије исламске терминологије за Научноистраживачки центар *Ибн Сина* у Сарајеву, те превела две књиге у издању Културног центра Ирана у Београду (1997. и 1998. године). Активно се служи енглеским, арапским и словачким језиком, познаје новогрчки и француски језик.

2. Објављени радови

Др Мерил Грегориан наводи да је до сада објавила три ауторске књиге: (1) *Вахабизам као интерпретација ислама*, Лассер штампа, Београд, 2015; (2) *Спољна политика и дипломатија Исламске Републике Ирана*, Лассер штампа, Београд, 2015; (3) *Улога правосуђа, политичких субјеката и органа унутрашњих послова Републике Србије у борби против корупције*, Лассер штампа, Београд, 2015. Кандидаткиња је такође навела да је објавила брошуру *Корупција у правосуђу Републике Србије*, Чигоја штампа, Београд, 2015.

Др Грегориан није приложила књиге, фотокопије рукописа, нити доказе о томе да су књиге које је навела објављене или прихваћене за објављивање. Списак књига евидентираних на систему Кобис који је кандидаткиња приложила некомплетан је, пошто не садржи информацију о расположивости књига. Увидом комисије у Узајамну библиографско-каталожку базу података утврђено је да су књиге *Вахабизам као интерпретација ислама*, *Спољна политика и дипломатија Исламске Републике Ирана* и *Улога правосуђа, политичких субјеката и органа унутрашњих послова Републике Србије у борби против корупције* самостална издања ауторке и да се још увек воде као књиге у штампима. Другим речима, ове три књиге нису доступне ни у једној библиотеци која је део система Кобис, укључујући и Народну библиотеку Србије. Књига *Корупција у правосуђу Републике Србије* је обима 24 странице и не испуњава критеријуме за научну монографију.

Пошто др Грегориан није доставила књиге које је навела у пријави није могуће анализирати њихов садржај. Комисија је зато могла заузимати став само према насловима са списка који је кандидаткиња доставила и дошла је до закључка о њиховој неподударности са ужом научном облашћу за коју је овај конкурс расписан (*Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*). И да су књиге које је кандидаткиња навела биле доступне Комисији, оне би припадале ужим научним областима *Политикологије религије* и *Политиколошко-социолошким студијама*.

Уз пријаву на конкурс, кандидаткиња је приложила следећи списак научних и стручних чланака:

1. „Корупција и теорија игара”, *Религија и толеранција* 13(24), 2015. (категорија М52)
2. „Права жена под светлом ислама”, *Социолошки преглед* L(1), 2016. (категорија М24)
3. „Раширеност корупције у српском правосуђу”, *Република* 608-611, 2015.
4. „Ideology of the Wahhabism in the Taliban Movement”, рад прихваћен за објављивање у часопису *Journal of Power, Politics & Governance*.

Уз пријаву за конкурс за избор доцента, односно ванредног професора за ужу научну област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*, др Мерил Грегориан је доставила фотокопије свих пријављених радова, сем рада објављеног у *Социолошком прегледу*, за који је доставила потврду о објављивању. Од наведених радова три рада су објављена или прихваћена за објављивање у научним часописима: „Корупција и теорија игара”, „Права жена под светлом ислама” и „Ideology of the Wahhabism in the Taliban Movement”. Увидом у списак научних радова које је приложила др Грегориан, уочава се усмереност кандидаткиње ка питањима корупције, права жена и проучавању ислама. Ово наведене радове сврстава у научне области *Политиколошко-социолошке студије, Политикологија религије и Студије рода*. Они зато нису подударни са ужом научном облашћу за коју је овај конкурс расписан (*Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*). Достављени радови припадају категоријама М24 (*Социолошки преглед*) и М52 (*Религија и толеранција*), док рад прихваћен за објављивање у часопису *Journal of Power, Politics & Governance* није могуће квантификовати, пошто се часопис не налази на листама међународних часописа који се узимају у обзир при изборима у звање наставника (ERIH, SCI, SSCI, ANCI), нити на листи престижних светских часописа за поједине научне области коју утврђује Универзитет на предлог факултета. С обзиром на то да број и категорије приложених радова не испуњавају минималне услове за избор доцента односно ванредног професора, као и на то да не припадају ужој научној области *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*, комисија неће разматрати њихов садржај.

3. Учешће на научним скуповима

Кандидаткиња није доставила доказе о учешћу на научним конференцијама.

4. Педагошко искуство

Кандидаткиња није предавала на универзитету, а у биографији је навела да је држала приватно часове арапског језика.

др Марко Симендић

Кандидат је приложио пријаву на конкурс, прочитану личну карту, фотокопије диплома основних студија, мастер студија и докторских студија, оригинал решења о нострификацији дипломе докторских студија, биографију, библиографију научних радова, фотокопије објављених радова, извод из матичне књиге рођених и уверење о држављанству. Комисија је утврдила да пријава кандидата садржи све конкурсом предвиђене елементе.

1. Биографски подаци

Кандидат др Марко Симендић рођен је 11. децембра 1985. године у Београду. Основну школу и Филолошку гимназију завршио је у Београду са највишом просечном оценом. Факултет политичких наука у Београду, смер за међународне односе, уписао је 2004. године. Дипломирао је по убрзаном режиму студирања за нешто више од три године, 2007. године са просечном оценом током студија 9,4. Током завршне године основних студија похађао је *Главни програм* Одељења за напредне додипломске студије Београдске отворене школе.

Након дипломирања кандидат је похађао дипломске академске - мастер студије на Факултету политичких наука школске 2007/2008. године на смеру *Политичка аналитика и менаџмент* које је завршио највишом просечном оценом одбранивши мастер рад на тему *(Анти)патернализам у политичкој теорији Џона Стјуарта Мила*, децембра 2009. године. Академске 2008/2009.

године као стипендиста програма OSI/Chevening уписује мастер програм из области политичке филозофије (идеја толеранције) на Универзитету у Јорку, УК. Мастер завршава са дистинкцијом, међу 5% најбољих студената. Кандидатов мастер рад, *The Personhood of the State in Thomas Hobbes's Political Philosophy*, проглашен је за најбољи мастер рад на програму, те му је уручена награда Џефри Хезелтон (*Geoffrey Heselton Prize*). Диплома мастера из области политичке филозофије стечена на Универзитету у Јорку није нострификована.

По окончању мастер студија 2009. године, кандидат је на Универзитету у Јорку уписао докторске студије из области историје политичких идеја и докторирао 2011. године, у рекордном року од две године. Др Симендић је под менторством др Џона Паркина (Jon Parkin) и др Тимотија Стентона (Timothy Stanton) докторирао на тему "Хобсова идеја лица, личности, оличавања и представљања : иза маске суверености" ("*Hobbes on Persona, Personation, and Representation: Behind the Mask of Sovereignty*"), одбранивши рад 27. октобра 2011. године, пред комисијом коју су чинили професор Метју Фестенстајн (Matthew Festenstein) и професор Алан Кромети (Alan Cromartie). Кандидатова докторска диплома је призната 26. марта 2012. године као диплома доктора политичких наука стечена на Универзитету у Београду – Факултету политичких наука, о чему је кандидат доставио оригинал решења.

Др Марко Симендић је од 2010. до 2012. године био ангажован као асистент на Факултету политичких наука, у оквиру научне области *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*, а на наставним предметима *Историја политичких теорија, Историја политичких теорија 1, Историја политичких теорија 2*. Такође, кандидат је током пролећног триместра 2009. године држао вежбе на курсу *Увод у политичку теорију (Introduction to Political Theory)* на Универзитету у Јорку. Током академске 2011/2012 године, кандидат је предавао и на алумни програму Одељења за напредне додипломске студије Београдске отворене школе, а од 2007. године стручни је сарадник Семинара друштвене историје и Семинара социокултурне антропологије у Истраживачкој станици у Петници. Од 2010. године уредник је часописа *Синтезис*, а 2016. године је предавао на Академији либералне политике.

Кандидат је 2012. године изабран у звање доцента у ужој научној области *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких*

наука и предаје предмете *Историја античке и средњовековне политичке мисли, Историја модерне политичке мисли, Политичке идеологије, Политичке врлине и пороци, Радикална демократија, постдемократије и антидемократске теорије и Норма, текст и контекст*. Већи део академске 2014/2015. године др Симендић је провео на стипендираном истраживању, као члан колеџа Сент Хјуз на Универзитету у Оксфорду. Др Марко Симендић је учествовао на бројним научним конференцијама и ангажован је на два научно-истраживачка пројекта финансирана од стране Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије. Кандидат је 2013. године био заменик председника Комисије за реакредитацију студијских програма Факултета политичких наука и у том је својству допринео успешној акредитацији студијских програма свих нивоа студија. Др Марко Симендић од школске 2015/2016. године обавља дужност продекана за студије првог степена Факултета политичких наука.

2. Достављени научни радови

Списак објављених радова до избора у звање доцента

До избора у звање доцента 2012. године, др Марко Симендић објавио је следеће текстове из уже научне области *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*:

1. „Да ли би пресуда у случају Ваткинс-Синг могла утицати на британску политику према исламској мањини?“ (*Could the Ruling in Watkins-Singh Case Influence British Policy Towards Islamic Minority?*), у: *Синтезис: часопис за хуманистичке науке и друштвену стварност*, 1, Београд 2009.
2. „Да ли је хуманитарна интервенција морално оправдана: доследност либералне аргументације“, у: *Консолидација демократије 20 година након пада Берлинског зида* (зборник, приредили проф. др Илија Вујачић, проф. др Чедомир Чупић и Бојан Вранић), Факултет политичких наука и Конрад Аденауер Штифтунг, Београд 2009.
3. “Thomas Hobbes’s Person As Persona And ‘Intelligent Substance’”, *Intellectual History Review*, 22:2, Routledge, London 2012. (P52)

4. „Хобсово виђење правног лица: *persona ficta* или *persona repraesentata*?”, *Политичке перспективе*, 3/2011, Универзитет у Београду - Факултет политичких наука; Факултет политичких знаности у Загребу и Удружење за политичке науке Србије, Београд и Загреб 2011.
5. “Hobbes and Coke on Corporations : Parallels and Dissonances”, *Jurisprudence and Political Philosophy in the 21st Century: Reassessing Legacies* (eds. Miodrag A. Jovanović, Vojan Spaić), Peter Lang, Frankfurt 2012.
6. „Лично и суверено(ст): Хобсово виђење међународних односа“, *Томас Хобс – Утемељење модерне филозофије политике* (ур. Владимир Милисављевић и Иван Младеновић), Институт за филозофију и друштвену теорију и И. П. „Филип Вишњић“ а. д, Београд 2012.
7. “Hobbes and Cicero on the distinction between ius and lex”, *Memoir in honour of eighteen years of the political science department of the Law Faculty “Justinian I”*, “S. Cyril and Methodius” University, Skopje 2012.
8. “Between “Logic” and “History”: Could the Hobbesian Sovereign be Female?”, *Genero : časopis za feminističku teoriju i studije kulture*, 15, Centar za ženske studije, Beograd, 2011.
9. „Представничка влада као најбољи облик владавине у делу Џ. С. Мила”, *Годишњак Факултета политичких наука*, 6, Београд 2011.
10. „Да ли је моралност могућа за Теодора Адорна?”, *Годишњак Факултета политичких наука*, 5, Београд 2011.

Објављене монографије и радови од последњег избора у звање (од 2012. до 2016. године)

Др Симендић је уз своју пријаву приложио следеће монографије и радове који су у целости објављени или прихваћени за објављивање од последњег избора у звање:

Научна монографија/књига односно уџбеник или критичка монографска публикација

1. (коаутор са Ђорђем Павићевићем), *Дисциплиновање демократије: класичне критике и модерна спорења*, Фабрика књига, Београд 2016.

Радови у часопису међународног значаја са ERIH листе

2. “Природно је боље од планског: два модела мешовитог устава из Полибијевих *Историја*”, *Политичка мисао*, 53(2), Загреб 2016.
3. “Nature, Civility and Eschatology: Thomas Hobbes’s Progress in Three Acts”, *Philosophy and Society*, 27(4), Belgrade 2016.
4. “Locke’s Person Is a Relation”, *Locke Studies*, 15, London 2015.

Рад у водећем часопису националног значаја

5. “Цицеронова држава: између права, корисности и дужности”, *Годишњак ФПН*, 14, Београд 2015.

Рад са међународног научног скупа објављен у целини

6. (коаутор са Катарином Лончаревић), “Yet another Republican Moralism? Machiavelli on Prince, Glory and Good Constitution”, *South-East European Journal of Political Science*, 2(4), Bucharest 2014.

Радови са научног скупа националног значаја објављени у целини и уређивање тематског зборника радова односно часописа

7. “Сукоб као темељ најбољег политичког поретка: Полибије и римски мешовити устав”, у: *Устави у времену кризе* (ур. Милан Подунавац и Биљана Ђорђевић), Факултет политичких наука, Београд 2014.
8. (уредник зборника, са Луисом Кордеиро Родригезом), *Philosophies of Multiculturalism: Beyond Liberalism*, Routledge, London and New York 2016.

Поглавље у тематском зборнику међународног значаја

9. “Unity and Diversity in a Hobbesian Commonwealth”, in: *Philosophies of Multiculturalism: Beyond Liberalism* (eds. Luis Cordeiro-Rodrigues and Marko Simendić), Routledge, New York and London 2016.

Приказ достављених књига и научних радова

1. (коаутор са Ђорђем Павићевићем), *Дисциплиновање демократије: класичне критике и модерна спорења*, Фабрика књига, Београд 2016.

Монографија *Дисциплиновање демократије: Класичне критике и модерна спорења* достављена је у рукопису припремљеном за штампу, са потврдом издавача о томе да је књига прихваћена за објављивање и да ће бити објављена до краја новембра 2016. године. Књига садржи 192 штампане стране (184 без списка литературе и извора), односно више од 500000 текстовних карактера. Према критеријумима Правилника о поступку, начину вредновања и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача ова монографија испуњава критеријуме који је сврставају у истакнуту научну монографију националног значаја. Монографија садржи више од 280 ауторских страница, 140 по аутору, што готово двоструко превазилази захтеве утврђене Правилником. Број аутоцитата (десет) књигу сврстава међу истакнуте монографије националног значаја (M41). Рецензентску комисију чинили су проф. др Милан Подунавац, проф. др Миодраг Јовановић и проф. др Илија Вујачић. Књига припада ужој научној области *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука* и може бити посебно корисна студентима којих похађају предмет *Радикална демократија, постдемократије и антидемократске теорије*.

Монографија садржи увод, закључна разматрања и шест поглавља. Прво поглавље разматра вишеслојност савременог појма демократије, те идеју критике и дисциплиновања демократије. Аутори наводе да су идеју демократије пратила стална настојања да се демократија ограничи, односно да се моћ народа умањи, како по опсегу, тако и по снази. Демократија се прилагођавала овим покушајима и њен се појам мењао, тако да је савремени појам демократије постао веома широк и готово испражњен од садржаја. Књига проучава нека од кључних места на којима се појам демократије мењао, кроз идеје које су формулисали њени критичари, а које су често прихватили и браниоци демократије.

Друго поглавље, *Демократија као облик владавине*, бави се античким критикама демократије и првим покушајима да се демократија учини безбедном. У првом делу поглавља разматра се основни спектар класичних критика које нуди Платон, док се у другом делу аутори баве местом демократије у идеји мешовитог облика у делима Платона, Аристотела, Полибија и Цицерона. Класична критика демократије обухвата идеју о демократији као одсуству поретка, начину владавине који карактеришу неограничена слобода и

неправична једнакост. За њу се везује демократски човек, неумерена, разуздана, необразована и сиромашна особа без посебних одлика. Мешовити устав у свакој својој инкарнацији чини демократија и он је, наводе аутори, одговор на проблем претеране слободе мноштва људи једнако колико је одговор и на неограничену власт појединца или мањине. Циљ је зато да се учешћем демократије у мешовитом облику моћ већине народа разоружа и ослаби, а њени носиоци дисциплинују.

Треће поглавље, *Разоружавање демократије*, бави се идејама Жана Жака Русоа, његовим разумевањем демократије и легитимности. Русо је важан аутор зато што стоји на размеђи античких и модерних виђења демократије. За Русоа демократија није само начин владавине, него и темељ легитимне владавине. Разликовање демократије као начина владавине и демократије као суверености у којој учествују равноправни грађани посебно је видљиво у Русоовој теорији. Ова разлика је на размеђи два концепта демократије: античког и модерног и представља један од највећих унутрашњих проблема са којим се концепт демократије суочава. Са једне стране, суверена једнакост равноправних грађана захтева јединство политичког тела, док се јединство свију не може остварити у демократској владавини. Русо уочава ову напетост, али не успева да је разреши на задовољавајући начин. Уместо решења овог проблема, на демократију се надовезује, или како аутори наглашавају – ”калеми”, идеја представљања.

Четврто поглавље бави се развојем демократске схеме легитимације која укључује представљање, али која до краја напушта идеју о демократији као начину владавине. Проучавају се три облика ове аргументације: идеје опата Сјејеса, ставови америчких федералиста и схватања антифедералиста. Демократија се открива као демократски елитизам где Сјејес тврди да је скупштина коју чине чланови трећег сталежа једина квалификована да представља целокупну нацију и да би она требало да има слободан мандат. Општи интерес се овде види као резултат вагања снаге супротстављених посебних интереса. Представничка владавина код америчких федералиста подразумева такозвану ”сложену републику”, уређење које свој извор црпи из народа, али које признаје класичне критике одлучивања мноштва и његово учешће своди на избор представника. Антифедералисти наглашавају проблеме неадекватности представљања грађана у великим државама и залажу се за

представљање унутар мањих јединица које ће прецизније пресликати структуру представљеног грађанства. Тежиште расправа о демократији померено је на разматрање обима и врсте представљања.

Пето поглавље садржи разматрања три веома важна правца критике представничке демократије. Прва је критика коју нуди Карл Шмит, усмерена ка самој основи демократског представљања, која тврди да јединство сувереног тела није могуће остварити на демократски начин. Демократској одлуци било које врсте мора да претходи одлука којом се конституише демократски облик одлучивања, а која сама не може бити демократска. Такође, парламентарна демократија не мења природу власти: привилеговани политички положај политичара који су на власти омогућава им да манипулишу демократским процесом и да они управо буду они чија воља конституише демократске процедуре, упркос инструментима инструментима тајног гласања и јавне дискусије. Друга критика долази из поља марксистичких идеја. У овом делу поглавља приказана су различита становишта која је Маркс имао према представничкој демократији: од иницијалног одбацивања представничке владавине као полуге владавине буржоазије, преко сматрања представничких установа савезницима радничке класе које је могуће искористити за радикалне друштвене промене, све до идеје о доминацији ванпарламентарних политичких снага и крајњој неупотребљивости представничке демократије за било шта: како за корениту политичку промену, тако и за интересе крупног капитала. Трећи правац критике доводи у везу кризу и демократију грана се у три правца: 1) Токвилово упућивање на тиранију већине, односно могућност централизације и јачања власти; 2) Ласки указује на опасну везу између представничке демократије и капитализма; и 3) Липман и други аутори наглашавају да је демократија изгубила своју нормативну основу, претварајући се у форму одлучивања која се не заснива на конкретном супстантивном вредносном систему.

У шестом поглављу аутори разматрају коначни корак у смеру пражњења појма демократије од његовог садржаја и свођење демократије на процес одабира представника на изборима. Шумпетерово тумачење се узима као пример оваквог гледишта и аутори наводе да је ово настојање, где се Шумпетер труди да понуди јасну, прецизну и уверљиву концепцију демократије, суштински проблематично. Демократија је од идеје владавине народа постала

процес овлашћивања представника да одлучују у име целине. Овакво ограничавање појма демократије Шумпетер види као чишћење појма од опсенарских идеја попут представљања, народа, опште воље и др. Тако је једна иницијално аристократска пракса постала не само срж, већ и једини релевантан аспект појма демократије, изгубивши сваку везу са његовим оригиналним значењем.

2. “Природно је боље од планског: два модела мешовитог устава из Полибијевих *Историја*”, *Политичка мисао*, 53(2), Загреб 2016.

Идеја природног или спонтаног развоја политичког поретка значајна је у савременој и модерној политичкој мисли, пре свега у конзервативизму и неокласичном либерализму. О њему говоре аутори попут Фридриха фон Хајека, али и Едмунда Берка, Дејвида Хјума и многих других. Аутор указује на то да је разликовање између природног и планског настанка политичког поретка присутно још у шестој књизи Полибијевих *Историја* и да одјеке има и у Цицероновој *Држави*. Како у смислу (историјског) методолошког приступа, тако и по закључцима, ово је становиште веома нетипично за класичне античке политичке филозофе који су настојали да одговоре на питање најбољег политичког поретка, попут Платона и Аристотела. У овом раду аутор прати и анализира Полибијево разликовање два модела доброг (мешовитог) политичког поретка: спартанског устава и римског државног уређења. Први је модел планског устава, производ промишљања надареног појединца. Други је модел слика природно и спонтано насталог поретка, устава у чијем је стварању учествовао велики број људи током дугог временског периода, одговарајући на различите и стално променљиве изазове друштвеног и политичког живота. Резултат природног развоја је римски мешовити поредак који ће савладати спољне и интерне недаће успостављајући динамичку равнотежу моћи у самој држави. Часопис *Политичка мисао* се налази на ERIH листи, као и на листи часописа који ће се вредновати у поступку избора у звања наставника у групацији друштвено-хуманистичких наука на Универзитету у Београду.

3. “Nature, Civility and Eschatology: Thomas Hobbes’s Progress in Three Acts”, *Philosophy and Society*, 27(4), Belgrade 2016.

Др Симендић у овом раду наводи да је Хобсова политичка теорија изнесена у *Левијатану* прожета идејом постепеног и прогресивног укрупњавања и уједињавања моћи, процеса праћеног развојем људских сазнајних способности. Уколико људска природа незадрживо води појединце да се потчине суверену, а суверени се налазе у природном стању, онда слична дефрагментација политичке моћи важи и за саме суверене. Оставши у природном стању према другим суверенима, суверени настављају да трпе снажан психолошки притисак који су грађани осећали пре него што су им се покорили. Аутор наводи да овакво стање може довести до тога да суверени изгубе своју власт, како добровољним покораванем, тако и услед пораза у међусобним сукобима. Логички исход крајње дефрагментације моћи је стварање једне светске државе, уједињене под влашћу једног суверена који би у оваквим сукобима тријумфовао. Овакво стање може имати есхатолошке последице и повезати Хобсову теологију са његовом широм политичком теоријом тако што ће означити једног суверена који влада над светском свемоћном, бесмртном и свеобухватном државом као Антихриста и тако најавити други Христов долазак и успостављање царства Божјег на земљи. Часопис у коме је овај рад објављен налази се на ERIH листи и кандидат је доставио рукопис рада и потврду издавача да ће текст бити објављен у четвртном броју часописа за 2016. годину.

4. “Locke’s Person Is a Relation”, *Locke Studies*, 15, London 2015.

Рад се бави идејом особе, односно личности (*person*) у делу Џона Лока. Постоји непрегледан број расправа о Локовој идеји личности, а савременом филозофском литературом доминирају две школе мишљења: једна која сврстава Локову идеју особе у супстанце, а друга је сматра модусом. Уз модус и супстанцу, трећа категорија Локове класификације идеја је релација и др Симендић тврди да би, с обзиром на политичку и теолошку функцију коју има, Лок сматрао особу, његовим речником речено, релацијом одређеном идентитетом личности. Тиме би, закључује Симендић, личност постала део несвакидашње категорије идеја која обухвата, према Локовом суду, очеве, мужеве, грађане и остале идеје које су одређене односом према некој другој идеји. Релационо разумевање личности наглашава форензички и политички аспект овог филозофског појма и од највеће је важности за правилно схватање Локовог виђења моралних и политичких дужности човека. Часопис *Locke*

Studies се налази на ERIH листи, као и на листи часописа који ће се вредновати у поступку избора у звања наставника у групацији друштвено-хуманистичких наука на Универзитету у Београду.

**5. “Цицеронова држава: између права, корисности и дужности”,
*Годишњак ФПН, 14, Београд 2015.***

Овај се прегледни текст бави Цицероновом дефиницијом државе. Кандидат разматра неколико кључних појмова које Цицерон нуди у својој књизи *De re publica*, а саму државу ситуира између појмова народа, те његове сагласности у праву и заједничкој корисности. Кандидат се прво осврће на Цицероново дело *О дужностима*, на схватање људске природе као и на идеју личне користи у оквиру људске заједнице, а касније разматра Цицероново виђење права и природног закона у оквиру *Закона*, као и типологију личности и карактера (*persona*). Кандидат закључује да Цицеронова држава није држава већине својих грађана нити држава народа, него држава партнерства свих сталежа, те да опстаје све док сви сталежи играју своју улогу и имају свој удео у власти. Аутор истиче да се идеја о партнерству сталежа ослања на Цицероново поимање друштвене неједнакости као природне чињенице. Текст је објављен у *Годишњаку Факултета политичких наука* који је одлуком Министарства просвете, науке и технолошког развоја сврстан у категорију М51 (водећи часопис националног значаја).

6. (коаутор са Катарином Лончаревић) “Yet another Republican Moralism? Machiavelli on Prince, Glory and Good Constitution”, *South-East European Journal of Political Science, 2(4), Bucharest 2014.*

Аутори у овом тексту пореде Макијавелијевог *Владаоца* са двама делима класичне републиканске мисли: Цицероновим списом *О дужностима* и Полибијевим *Историјама*. За разлику од *Разматрања о првих десет књига Тита Ливија*, Макијавелијев *Владалац* није увек посматран као републикански спис. Такође, опште место у литератури је да Макијавели одступа од републиканских врлина у својим препорукама за успешно владање. Овај текст то настоји да демантује и кроз историјску и филозофску анализу аутори доказују да је структура Макијавелијевог аргумента из *Владаоца*, у својој суштини, класично републиканска и да укључује и републиканске врлине.

Слично Полибију, Макијавели и у *Владаоцу* и у *Разматрањима* наглашава предности републиканског облика владавине и не види сукобе унутар државе као препреке величини једне успешне државе. Такође, аутори указују на вредност идеје славе за републиканску политичку и етичку мисао, једнако као циља државе, владара и грађана, те пореде Цицеронове идеје са Макијавелијевим. Аутори закључују да, уколико се ради о спасу отаџбине, Цицеронов морализаторски републиканизам неретко од грађана захтева сличне поступке као и Макијавелијев наводни морални релативизам, те да је строги контраст између Макијавелијевог *Владаоца* и класичних републиканских теорија неоправдан. Овај је рад представљен на међународној конференцији поводом петстоте годишњице Макијавелијевог дела *Владаоца*, одржаној у организацији Универзитета у Букурешту од 10. до 12. априла 2014. године.

7. “Сукоб као темељ најбољег политичког поретка: Полибије и римски мешовити устав”, у: *Устави у времену кризе* (ур. Милан Подунавац и Биљана Ђорђевић), Факултет политичких наука, Београд 2014.

Кандидат текст започиње кратким приказом античког концепта мешовитог устава, осврћући се на идеје из Платонових *Закона* и Аристотелове *Политике*. Ослањајући се на Платона и Аристотела, кандидат истиче мешовити облик као најбољи облик владавине због стабилности која му је инхерентна. Кандидат контрастира Полибијеве идеје са овим учењима, наглашавајући да су по Полибијевом виђењу најбољи уставни темељени на сукобу, а не на стабилности и фокусира се на устав римске републике. Институције римског мешовитог облика организоване су тако да каналишу, уместо да спречавају, сукобе између три елемента владавине (монархијски, демократски и аристократски), а због међусобног страха и страха од спољних претњи ти сукоби не ескалирају у мери довољној да уништи државу и поредак. Овај је рад представљен на Сабору политиколога, научној конференцији одржаној на Факултету политичких наука Универзитета у Београду од 27. до 29. септембра 2014. године.

8. (уредник зборника, са Луисом Кордеиро Родригезом), *Philosophies of Multiculturalism: Beyond Liberalism*, Routledge, London and New York 2016.

Др Симендић је приредио зборник о алтернативним приступима мултикултурализму у издању познате међународне издавачке куће Раутлиц.

Зборник се састоји од увода и дванаест поглавља која обрађују различита читања мултикултурализма. Мултикултурализам као појам је овде узет у свом најширем виду, као разматрање суживота различитих култура на једном месту. Теорије мултикултурализма које се обрађују у овој књизи сврстане су у четири велике целине: приступе у историји политичке мисли, теорије из корпуса савремен западне политичке мисли, приступе из поља источњачке филозофије и учења која се ослањају на афричко наслеђе. Прва целина обухвата текстове о културној разноврсности у делима Токвила и Хобса, те ничеански приступ мултикултурализму. Друга целина се састоји од текстова који мултикултурализму прилазе из анархистичке, марксистичке, утилитаристичке и позиције асоцијативне демократије. Трећи део садржи приступе из угла индијске, даоистичке и исламске филозофије, а текстови који припадају четвртог делу књиге засновани су на афричким и панафричким идејама. С обзиром на међународни карактер зборника и угледног међународног издавача, ова се књига може сврстати у категорију истакнуте монографије међународног значаја (M11).

9. “Unity and Diversity in a Hobbesian Commonwealth”, in: *Philosophies of Multiculturalism: Beyond Liberalism* (eds. Luis Cordeiro-Rodrigues and Marko Simendić), Routledge, New York and London 2016.

У тексту се разматра политичка мисао Томаса Хобса као аутора за кога пре свега везујемо захтев за стабилношћу политичког поретка. Важан извор несугласица у држави је несагласност воља различитих људи, те је потребно покорити се једној вољи суверена (закону). Ипак, иако се може чинити да на путу ка стабилном и мирном животу стоје разлике у мишљењима и вољама засноване на разноврсним културним, религијским и другим идентитетима, те да би их требало милом или силом уклонити, Хобс има изнијансиран однос према овим питањима. Аутор наглашава да Хобсов суверен има апсолутну власт, али наводи да пажљиво проучавање онога што Хобс говори о различитим друштвеним групама (*системима*, како их Хобс назива у *Левјатану*) нас може довести до закључка да Хобсова држава може бити отворена према плурализму бар неких захтева који проистичу из одређеног идентитета друштвених група (религијског, културног или неког другог). С обзиром на то да је ово поглавље

објављено у истакнутој монографији међународног значаја (M11), његова категорија је M13.

Оцена резултата научног и истраживачког рада

Категоризацијом и прегледом квантитативно исказаних научних резултата за стицање звања ванредног професора за ужу научну област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*, може се закључити да др Марко Симендић испуњава све критеријуме за избор у ово звање. У табели 1 приказани су захтеви за избор у звање ванредног професора на Универзитету у Београду у групацији друштвено-хуманистичких наука и радови који испуњавају ове захтеве, објављени од кандидатовог избора у звање доцента.

Табела 1

Критеријум: Најмање два рада објављена после избора у звање доцента у научним часописима са SCI листе, односно у часописима са SSCI, AHCI, ERIH или листе престижних светских часописа за поједине научне области коју утврђује Универзитет на предлог факултета	
1. “Природно је боље од планског: два модела мешовитог устава из Полибијевих <i>Историја</i> ”, <i>Политичка мисао</i> , 53(2), Загреб 2016.	рад у часопису са ERIH листе; часопис је и на универзитетској листи престижних светских часописа
2. “Nature, Civility and Eschatology: Thomas Hobbes’s Progress in Three Acts”, <i>Philosophy and Society</i> , 27(4), Belgrade 2016.	рад у часопису са ERIH листе;
3. “Locke’s Person is a Relation”, <i>Locke Studies</i> , 15, London 2015.	рад у часопису са ERIH листе; часопис је и на универзитетској листи престижних светских часописа
Критеријум: Научна монографија/књига односно уџбеник из научне области за коју се кандидат бира	
1. (коаутор са Ђорђевићем Павићевићем), <i>Дисциплиновање демократије: класичне критике и модерна спорења</i> , Фабрика књига, Београд 2016.	
Критеријум: Најмање један рад објављен након избора у звање доцента у водећем часопису националног значаја у одређеној научној области или два рада у тематском зборнику са рецензијом	

1. “Цицеронова држава: између права, корисности и дужности”, <i>Годишњак ФПН</i> , 14, Београд 2015.	часопис је у категорисан као водећи часопис националног значаја (M51)
2. “Unity and Diversity in a Hobbesian Commonwealth”, in: <i>Philosophies of Multiculturalism: Beyond Liberalism</i> (eds. Luis Cordeiro-Rodrigues and Marko Simendić), Routledge, New York and London 2016.	рад је објављен у тематском зборнику истакнутог међународног значаја (M13)
Критеријум: Најмање један рад са међународног научног скупа објављен у целини	
1. “Yet another Republican Moralism? Machiavelli on Prince, Glory and Good Constitution”, <i>South-East European Journal of Political Science</i> , 2(4), Bucharest 2014.	
Критеријум: Најмање један рад са научног скупа националног значаја објављен у целини	
1. “Сукоб као темељ најбољег политичког поретка: Полибије и римски мешовити устав”, у: <i>Устави у времену кризе</i> (ур. Милан Подунавац и Биљана Ђорђевић), Факултет политичких наука, Београд 2014.	

3. Учешће на научним скуповима

Кандидат је од избора у звање доцента учествовао на већем броју научних конференција одржаних у Србији и у иностранству. Др Симендић је учествовао на конференцији *Устави у времену кризе*, одржаном на Факултету политичких наука од 27. до 29. септембра 2014. године, где је представио рад “Сукоб као темељ најбољег политичког поретка: Полибије и римски мешовити устав” који је објављен у целости у зборнику радова са ове конференције. Од 10. до 12. априла 2014. године кандидат је, заједно са Катарином Лончаревић, учествовао на међународној конференцији поводом петстоте годишњице Макијавелијевог дела *Владаца*, одржаној у организацији Универзитета у Букурешту. На овој конференцији су Марко Симендић и Катарина Лончаревић представили рад “Yet another Republican Moralism? Machiavelli on Prince, Glory and Good Constitution” који је објављен у целости у часопису *South-East European Journal of Political Science*, 2(4). Од 4. до 10. августа 2013. године др Марко Симендић учествовао је на међународној конференцији *Philosophy as*

Inquiry and Way of Life: XXIII World Congress of Philosophy у Атини, где је представио рад “*Persona civitatis and Thomas Hobbes’s Definition of a Commonwealth*”. Саопштење је објављено у сажетку. Др Симендић је 10. марта 2015. године одржао предавање на тему “*Identity, Relations and Divine Justice: Locke’s Definition of a Person*” у оквиру радионице Мореловог центра за толеранцију на Универзитету у Јорку (УК).

4. Педагошко искуство

Академске 2007/2008. године др Симендић је био ангажован као демонстратор на Факултету политичких наука, на предметима *Историја политичких теорија I* и *Историја политичких теорија II*. Након окончаног програма мастер студија на Универзитету у Јорку, Симендић је прво радио као сарадник у настави (у академској 2009/2010. години), а потом као асистент на Факултету политичких наука (у академској 2010/2011 и 2011/2012. години).

Др Марко Симендић је од 2012. године у звању доцента на Факултету политичких наука Универзитета у Београду редовно испуњавао своје обавезе на предметима на којима је био ангажован. Његову припремљеност за наставне активности, веома добру организованост и посвећеност научно-истраживачком раду и раду са студентима потврђују и резултати вредновања педагошког рада наставника Универзитета у Београду које су вршили студенткиње и студенти са којима је Марко Симендић радио и које је кандидат приложио. У табели 2 је дат просечан резултат индивидуалних статистичких извештаја којима су студенткиње и студенти Факултета политичких наука вредновали рад др Марка Симендића од избора у звање доцента на предметима *Историја политичких теорија*, *Историја политичких теорија I*, *Историја политичких теорија 2* (по старој акредитацији), односно *Историја античке и средњовековне политичке мисли*, *Историја модерне политичке мисли* и *Политичке идеологије* (по новој акредитацији). Резултати евалуација не садрже предмете који се изводе на мастер и докторским студијама. У прошлој години се није изводила настава на мастер програму на коме предаје др Симендић, а резултати евалуација на докторским студијама из летњег семестра шк. године 2015/2016. нису били обрађени до истека рока за предају документације на овај конкурс.

Табела 2

<i>Редни број</i>	<i>Тврдње</i>	<i>Просечна оцена</i>
1. а)	Да ли се настава редовно одржава: предавања	4.75
1. б)	Да ли се настава редовно одржава: консултације	4.71
2.	Разумљивост и начин излагања материје предвиђене предметом	4.41
3.	Усаглашеност плана предавања и обима материје предвиђене предметом	4.33
4.	Подстицање студената на активности, критичко размишљање и креативност	4.49
5.	Предавања наставника помажу студенту да лакше савлада материју предвиђену предметом	4.45
6.	Обим и квалитет препоручене литературе	4.11
7.	Наставник даје корисне информације за будући рад студената	4.43
8.	Наставник одговара на питања и води рачуна о студентским коментарима	4.61
9.	Професионалност и етичност наставника у комуникацији са студентима	4.66
10.	Објективност и непристрасност у оцени знања студената	4.59
11.	Општи утисак	4.41
	Укупна просечна оцена:	4.49

5. Менторство односно чланство у комисијама за израду завршног рада на специјалистичким и мастер академским студијама

Кандидат је доставио потврду Службе за студије другог степена Факултета политичких наука Универзитета у Београду да је од 2012. године био

члан пет комисија за одбрану завршног рада на специјалистичким и мастер академским студијама. Кандидат је такође био члан комисије за одбрану једне докторске дисертације одбрањене на Факултету политичких наука, о чему је доставио фотокопију одлуке Наставно-научног већа.

Закључак и предлог Комисије

Након прегледа конкурсне документације и анализе радова и педагошког искуства кандидата, комисија је дошла до закључка да кандидаткиња др Мерил Грегориан не испуњава услове за избор доцента односно ванредног професора за ужу научну област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*. Разлози за овакву одлуку су двојаки:

1. Са аспекта броја и врсте достављених радова који би је квалификовали за разматрање за избор у звање доцента, кандидаткиња није објавила ниједан рад у научном часопису са SCI листе, односно у часописима са SSCI, ANCI, ERIH или листе престижних светских часописа за поједине научне области коју утврђује Универзитет на предлог факултета; нити је доставила најмање два рада објављена у часопису међународног значаја верификованог посебном одлуком (објавила је један такав рад). Такође, др Грегориан није објавила ниједан рад у часопису водећег националног значаја (M51), нити поглавље у научној књизи/монографији, нити рад у тематском зборнику са рецензијом, а није ни доставила превод изворног текста у облику студије, поглавља или чланка, односно превод или стручна редакција превода научне монографије/књиге. На крају, кандидаткиња није доставила ниједан рад са научног скупа објављен у целини.
2. Радови које је кандидаткиња доставила садржински не одговарају ужој научној области *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука* и сврставају се у низ других научних области: *Студије рода, Политколошко-социолошке студије, Политикологија религије* и др.

На основу тога Комисија је дошла до закључка да све услове за избор за радно место доцента, односно ванредног професора испуњава само један кандидат, др Марко Симендић. Комисија је закључила да се ради о кандидату који задовољава и превазилази све Законом о Универзитету, Сатутом Универзитета и Статутом Факултета предвиђене услове за радно место ванредног професора за ужу научну област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*. Др Марко Симендић је:

1. објавио три рада у часописима који се налазе на ERIH листи (минимум је два), од којих се два рада такође налазе на листи престижних светских часописа за поједине научне области коју утврђује Универзитет на предлог факултета;
2. објавио научну монографију/књигу односно уџбеник из научне области за коју се бира;
3. објавио један рад након избора у звање доцента у водећем часопису националног значаја у одговарајућој научној области, као и, додатно, један рад у тематском зборнику са рецензијом;
4. објавио у целини најмање један рад са међународног научног скупа;
5. објавио у целини најмање један рад са научног скупа националног значаја;
6. учествовао у раду комисија за израду завршног рада на специјалистичким и мастер академским студијама;
7. добио позитивну оцену оцену педагошког рада добијену у студентској анкети (4.49);
8. учествовао у неколико научних пројеката.

Квалитет објављене монографије и број и квалитет објављених научних радова, уредничко и организационо искуство, као и учешће у великом броју научних конференција и семинара, указују да се ради о кандидату који поседује неопходне услове за научни рад.

На основу свега изложеног у овом извештају, комисија је закључила да се ради о квалитетном кандидату који је у свом досадашњем раду показао своје организационе, научно-истраживачке и педагошке способности и стога предлаже Изборном већу Факултета политичких наука да др Марка Симендића изабере за ванредног професора са пуним радним временом за ужу научну

област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука.*

У Београду, 28. новембра 2016. године

Чланови Комисије:

проф. др Илија Вујачић, редовни професор Факултета политичких наука
Универзитета у Београду

проф. др Драгица Вујадиновић, редовни професор Правног факултета
Универзитета у Београду

проф. др Ђорђе Павићевић, ванредни професор Факултета политичких наука
Универзитета у Београду